

DIALOG DIREKT #58

Moralisk upprustning

Kära vänner!

Förra månadens brev från *Silas'* vän skulle aldrig ha publicerats. En brevskrivare har till både mig och Silas påpekat att det var ett personligt brev. Silas skriver att han erkänt sin synd och jag tar också på mig ansvar för att ha varit okänslig.

Raskt över till brevhögen. *Gunhild Robach* inleder.

I januari's nyhetsbrev finns ett utdrag ur en text av *Wilfrid Stinissen*. Där står bl.a.: "Den som litar på att Gud leder allt kan aldrig bli frustrerad. ... Om något han väntar sig inte händer kan han dra slutsatsen att det inte hör till hans väg. Han är inte besviken, för allt är precis som det skall vara."

Detta resonemang är i och för sig en hälsosam motpol till framgångsteologin. Och visst behöver vi lära oss att leva med prövningar och besvikelser och inte vara otåliga. Men det ligger också snubblande nära att tänka på vad som sades i en viss period i historien: Religion är opium för folket.

Vi kan ju också läsa i Luk 11:5 och följande, där Jesus, i en liknelse om grannen som knackar på mitt i natten och ber att få låna bröd, uppmanar sina lärjungar att t.o.m. vara påträngande i sina böner. Hjärtliga hälsningar!

Gunhild Robach

***Brita Dessen* har funnit en artikel som refererar till ett tidigare böneämne.**

Eftersom ett av våra böneämnen i januari var "De nordiska Kyrkornas EU-konferens i Göteborg, kan

det vara intressant att höra något därifrån. Tidningen Dagen hade ett stort referat därifrån och ur det saxas följande.

Analys av teolog

Teologen *Marc Luyckx*, medlem av EU-kommisionens framtidsstudiegrupp, analyserade i en föreläsning de materiella och livsåskådningsmässiga förändringar som kan väntas inom de närmaste decennierna.

Enligt Luyckx är vi på väg in i ett "posts-sekulariserat" samhälle. Fascistiska, chauvinistiska och rasistiska strömningar är negativa yttringar av detta.

Kyrkorna har en nyckelroll som förmedlare av hopp i en tid då många är oroliga och förvirrade på grund av de stora förändringarna i världen. Gamla mönster gäller inte längre. Full sysselsättning kommer vi aldrig mer att uppnå. Istället måste annat än traditionellt lönearbete bli källan till mening, status och delaktighet i samhället.

Samfunden bör inte dra sig för att kritisera "oföränderliga" ekonomiska "dogmer". Människor behöver hjälp att finna en värdemässig orientering. Det finns en sund patriotism och i vården av den kan kyrkorna gärna delta.

För att må väl måste människor ha lokala rötter. Samtidigt är det nödvändigt att få en djupare folklig förankring av tanken på den europeiska enheten.

Luyckx poängterade att folkhögskolearbetet från Grundtvig, skulle kunna fungera som ett särskilt skandinaviskt bidrag i den processen.

(insänt av) Brita Dessen

Månadens böneämnen

- Caux: Tillräckligt med duktiga översättare. Rätt folk i receptionen. Unga ansvariga människor i Caux-caféet
- Sveriges riksdagsledamöter: Rättrådighet och vishet.

Harry Ferngren tycks alltid finna intressanta böcker att läsa. Han har åter hittat något begrundansvärt som han faxar över till mig.

Överlåtelse som förutsättning för personlig ledning.

Själar som Gud upplyfter i tillståndet av överlåtelse är visserligen mer passiva än aktiva. Men de kan inte undvara varje form av aktivitet. Eftersom detta tillstånd inte är något annat än överlåtelsens dygd som övas oftare och bättre måste det, liksom denna dygd, omfatta två olika slags plikter: det aktiva utförande av Guds vilja, och det passiva godkännandet av allt som denna vilja behagar sända.

Nyss sade vi att tillståndet av överlåtelse i grund och botten består i hela vårt väsens överlämnande åt Gud som skall kunna förfoga över oss efter behag. Guds nådiga vilja förfogar över oss på två olika sätt. Antingen begär den att vi skall göra det ena eller det andra, eller också verkar den direkt inom oss. Vi kan således underkasta oss den på två olika sätt. Antingen lyder vi troget dess klart utsagda befallningar, eller vi överlämnar oss enkelt och naturligt och utan egen medverkan åt dess inflytande, vare sig den kännes behaglig eller oangenäm. Överlåtelse, denna fullkomliga underkastelse under Guds ordning som den når oss i det närvarande ögonblicket, innehåller båda sakerna. På vilket sätt själen skall överlämna sig och hur det närvarande ögonblicket ser ut, det frågar själen inte efter. För själen gäller det bara att hänge sig åt Gud.

Det gäller alltså dels att iakttaga budord, dels att underkasta sig vad livets gång gör nödvändigt. Man kunde nämna ett tredje slags plikter, som också hör till den aktiva troheten mot Gud, trots att det när det gäller dem inte rör sig om utsagda bud. Vi tänker på sådana som hör samman med en ingivelse av Gud, vilka Guds Andes smörjelse böjer hjärtat till att göra när det lyssnar till honom.

Att uppfylla sådana plikter förutsätter ett mycket enkelt, stilla och innerligt väsen, och även mottaglighet i vår person för det som nåden, som rör oss, ingjuter i oss. Nu låter man sig bara ledas och lyder nåden, enkelt och otvunget.

Jean-Pierre de Caussade,
Överlåtelse åt Guds försyn, Cavefors förlag

Jan Franzon har också hittat en bok som inspirerar.

Budskapet

Budskapet är en märklig bok. Antingen avfärdar man den som båg eller så berör den en till tårar. Som så mycket annat man möter. Vårt val bestämmer om vi blir fattigare eller rikare.

Budskapet handlar om en utdöende aboriginerstams tro och livserfarenhet berättat och demonstrerat för en amerikansk läkare. Sett från den vita folkgruppens vy var denna läkare mycket ödmjuk, öppen och redo att genomleva många kval. Ser man från aboriginerstammens sida var den otroligt generös och kärleksfull. Det intressanta är att båda parter var förberedda på detta möte. Det är nästan så man skulle vilja säga att beslutet var gjort i himlen.

Den vita kvinnliga läkaren accepterar hela tiden aboriginerstammens förutsättningar och krav, för hon visste att det var endast därigenom hon skulle kunna tränga in i deras hemligheter. T ex var klädd i bara ett skynke och gå hela dagarna genom öknen. Äta deras mat: ormar, ödlor, insekter växter osv. Sakta steg för steg började hon förstå att hon umgicks med ett folk som levde helt i har-

moni med hela skapelsen och där varje rörelse och tanke var ett tack till den Gudomliga Helheten.

Här följer några axplock av citat:

-Aboriginerna anser att det som verkligen betyder något är människors känslomässiga förhållande till allt som sker. Det visar sig i varje cell i kroppen, i personlighetens innersta kärna, i sinnet och i själen. ... Det är känslorna som gör hela skillnaden mellan de goda och de mindre goda. En handling är bara ett sätt att uttrycka känslor och avsikter.

-Den slingrande ormen kan vi lära av när vi ser hur ofta den ömsar skinn. ... Det är nödvändigt att göra sig av med gamla tankar, vanor, uppfattningar och ibland till och med vänner. Att släppa taget är ibland en mycket svår lärdom för en människa. En orm är varken bättre eller sämre för att den kastar av sig det gamla. Det är helt enkelt nödvändigt. Nya ting kan inte växa fram där det inte finns utrymme.

-Det finns inga gränser för vad man kan befria sig från och vad man kan uppnå. De tror vidare att man kan ha ett verkligt inflytande över någon annan enbart genom sitt sätt att leva och handla.

Varje morgon före stammen drog iväg på sin vandring genom öknen sa de till den Gudomliga Helheten: -Om det är till det bästa för mig och för allt levande överallt, låt mig lära mig.

Så här går stammens tankar t ex: -Vi tänker oss att den Gudomliga Helheten känner alla varelser avsikter och känslor och inte är intresserad av vad vi gör utan varför vi gör det.

-De äkta Människorna (läkarens beskrivning av stammen) hade lärt mig att det enda sättet att klara ett prov är att utsätta sig för det.

PS. Den här boken kostar ca 300 kr i handeln. Om några är intresserade tror jag att jag kan skaffa den för ett ganska bra pris. Ring mig på 023-35 101

Jan Franzon

Majken Darning skulle redan i förra numret skrivit denna minnesruna tillägnad Gull Gustavsson, som dog i december. Pga att DD blev framflyttad kom detta inte med då, men nu har jag fått det från Majken, uppläst på telefon och fångat i min bandspelare.

Till minne av Gull Gustavsson

En trofast vän, en blid själ har lämnat oss, skriver systrarna *Zeller* (från Schweiz) och tillägger att under förberedelserna nu för Caux 50, när de fått veta om Gulls bortgång, det har trätt livliga bilder fram från pionjärtiden då Gull deltog.

Men den tiden tog ett tvärt slut då Gulls mor blev allvarligt sjuk. Gull reste genast hem. I 40 år vårdade Gull vid sidan av kontorsarbete tillsammans med syster *Dagmar*, som hade egen familj, sin mor och far med ömmaste kärlek.

Tillsammans med den stora syskonfamiljen med blida blå ögon firade vi några få vänner ett stilla avsked.

Hilborg (Måsen) talade bl.a om hur hon på 40-talet med 3-4 andra besökt SSU-klubbar för att ge vårt budskap och hur Gulls ovanligt vackra röst burit sången.

Elin (Westling) talade om vardagsvännen Gull. Elin och Gull var ju tillsammans en tid på *Tages* kontor där Gull under många år var en stor tillgång med sin duglighet, humor och värme.

Gerd (Ekdahl) berättade hur Gull regelbundet ställt upp under knappa tider och hur Gull varit alla barns och barnbarns käraste tant.

Britt (Pettersson) framhöll att man ser helheten av en människas liv först när det är avslutat och att Gulls val av väg var en förebild och inspiration.

För mig började vänskapen med Gull på 30-talet och djupnade hela tiden. Särskilt under de sista svåra åren då hon bar sitt lidande med oändligt tålamod. Alltid blev svaret på frågan hur dagen var: ”*Jo det är bra*” med knappt hörbar röst när det inte var några extra plågor. Att Gull dog på själva julafton var så likt henne, då när himlaportarna står vidöppna.

Så till mig kom orden:

Nu upp genom himlarna går din färd
att vara ett barn i Guds rike
en renare, friare gladare värld
att fröjdas med änglarna like
från Honom du hämtat all kärlek du gett
julstjärnans strålgång din väg berett.

Majken Darning

Häromdagen kom ännu ett brev från Brita Dessen. Hon hade fått en kopia av "Nyckeln" som erbjöds i DD 56 och kommenterar den.

Tack för brev med "Nyckeln".

Det var intressant att läsa den, och jag kunde säga "ja och amen" till det mesta. Tycker att jag har liknande erfarenheter, dels från en studiecirkel inne i Vetlanda. Det är nog 5 el. 6 terminer (höst) som vi träffats till "Samtal (tankar) om livet", fast vi har läst en bok tillsammans. Alla vill återkomma varje höst. De säger att det hjälper dem att "klara" vintern. Och jag har märkt att vi blivit mer och mer öppna om vår tro (stor eller liten) och våra liv (svårigheter och glädjeämnen).

Från det till att gå ut och starta en samtalsgrupp rätt och slätt, utan något ämne el något som fört oss samman, tycker jag nog skulle kännas svårt. Men jag vet att styrelsen i min kyrka planerar samtal kring hur vår tro ska kunna fördjupas. Får se om jag leds dit.

Så nu har Du fått några synpunkter, som Du ville. Jag kan inte ha någon "MRA-hatt" på mig då utan är "barhuvad" för att anknyta till slutet av Ditt brev. Ta inte på Dig någon!! Det våras, så du behöver ingen.

Brita Dessen

Ja, solen värmer och snön smälter. Men att gå "barhuvad", det känns som en stor utmaning. Jag känner mig trygg med de olika "hattar" jag har, och det är några stycken. Kanske det är så att mötet med Gud bara kan ske om jag kommer helt tom, utan en roll och utan hatt. Det tål att tänka på.

Antero